MISHANDELING VAN DIEREN

Een goede aanspanning. De hond loopt tusschen hekwerk, kan dus met wielen of steunstok niet in aanraking komen.

Als wij menschen een slechte gewoonte opmerken, een misbruik, dat algemeen plaats heeft, en dat eigenlijk nu eens nooit afdoend bestreden wordt, dan zijn wij allicht geneigd, onze gedachten ervan af te trekken en te berusten met de overweging, dat dat al zoo lang zoo is, en dus zeker wel zoo wezen moet, een noodzakelijkheid.

Maar die nogal eens gebruikelijke manier van doen verraadt nu niet precies flinkheid; we zijn gewend, zoo'n heel-gauw-berusten in dingen, die ons welbezien tegenstaan, met den naam van slapheid aan te duiden. En terecht. Mijn hemel, wij vinden het maar dadelijk onvermijdelijk, en noodzakelijk . . . Ja, dan zijn wij er af en we behoeven ons niet verder te vermoeien. De slaapmuts maar verder over de ooren, en wel te rusten . . .

Noodzakelijk? Een groot woord. Tegen echte noodzakelijkheid is moeilijk te vechten. Maar — aldus Dr. Franz Hartmann, — „er zal een tijd komen, dat ons veel van wat wij heden voor noodzakelijk houden, nutteloos, zelfs schadelijk zal toeschijnen. Het mishandelen van dieren is geen noodzakelijkheid. De ruwheid van den mensch is 'n ziekte, die alleen dan afdoend te genezen is, als de oorzaak uit den weg is geruimd. Deze oorzaak is het misverstand, en de beste bescherming van dieren is verlichting en veredeling van 't menschdom, een arbeid, waarmede zich niet alleen de geestelijkheiden deleeraren moeten belasten, maar ieder, die daartoe in staat is". Men kent de dieren niet voldoende, goed, maar wat men van hen kent, is het niet reeds meer dan genoeg, om ze althans niet te mishandelen? En dan: is de hond wellicht niet het meest bestudeerde, meest beschreven en meest gewaardeerde huisdier? Wie weet niet, al heeft hij zelf het niet ondervonden, maar dan toch zeker van anderen, en uit de vele verhalen, die daarover geschreven werden, van zijn trouw, zijn vriendschap, zijn vergaarne de hand druk. . . Hier is geen zweem van overgevoeligheid of flauwheid, neen flauw zijn zij, die eigenlijk wel dat leed van die gemartelde dieren zien, die het kunnen meevoelen, maar zoo'n beul niet durven aanpakken, en dan om een houding te hebben maar een koel en quasi levenswijs gezicht zetten van: er gebeurt zooveel ellende op de wereld; ik kan me dat allemaal niet aantrekken; ik zou dan trouwens geen leven hebben. Laat dus maar loopen, hoor. . . .

knochtheid aan den meester, dien hij vaak met levensgevaar redt? En wat zegt ge dan wel van dit walglijk tooneel, lezeressen, lezers?: Op een snikheeten dag, rent, met de tong uit den bek bengelend, amechtig, bijna neerstortend, een kleine hond voor een hooge kar. De groote lummel van een kerel zit er op, en ranselt met een zwiepend takje maar voortdurend op het armzalige dier los. En niemand, niemand van de voorbijgangers, zegt iets. Alleen een oud vrouwtje mompelt iets van „stom, weerloos dier", en kuiert verder, zelf stom en weerloos stakkerdje. Maar de anderen, de mannen, de gezonde, krachtige kerels zelfs zeggen niets, doen of ze het niet bemerkt hebben, gaan verder, alsof het heele gedoe hun niks-niemendal schelen kan . . .

Maar, gelooft me, beste lezeressen, lezers, het kan hun eigenlijk wél schelen.

Alleen. . . gemakzucht, slapheid. . .

De slapheid, die vrees is om voor slap te worden gehouden, voor sentimenteel, (vooral in een tijd als de onze). Maar ik verzeker u, dat medelijden met dat dier niet „sentimenteel" is. Ik heb eens een reus van een man gezien, die in zoo'n geval dien kerel van den wagen rukte en afranselde, en de lafaard, die den jakkerenden, weerloozen hond zoo flink aandorst, durfde niets terug te doen, en droop, naast zijn kar loopend, af.

Die voorbijganger zag er heelemaal niet sentimenteel uit, en wás dat ook niet.

Hij was een flinke, wakkere mannetjesputter, dien ik

Een veel voorkomend misbruik.

Deze hond is van achter verzakt door zware vrachten en ondoelmatigen vorm van de kar.

gen, waarmee je opnieuw het afschuwelijke spel beginnen kunt. Dat het een wreed, gruwelijk bedrijf is, het afjakkeren der arme beesten, wie denkt erbij en wie verzet er zich tegen? — Wat nu ertegen te doen?

Er zijn plaatselijke verboden; er zijn voorschriften voor modelbespanningen; maar er is geen rijksverbod tegen het gebruik van honden als trekdier, een gebruik, dat in zoovele gevallen in ignobel misbruik ontaardt, dat men het wel algemeen als misbruik doodverven kan.

Welnu menschen, doet u niet slechter voor dan ge zijt, erkent eerlijk, dat gij medelijden met de dieren hebt, en durft ze helpen, waar uw geweten u zegt, het te moeten doen.

En het wordt u gemakkelijk gemaakt. Er bestaat — ik zeg dat voor wie het nog niet wisten — te Amsterdam een „Vereeniging tegen Trekhondenmisbruik". De vereeniging streeft naar geheele afschaffing van den hond als trekdier, maar, in afwachting daarvan, ook naar het verzachten althans der miserie van die dieren, zoolang ze nog als trekhond gebezigd worden.

Zij doet de houders en gebruikers controleeren, en waar noodig, straffen wegens wetsovertreding; zij beloont goede behandeling van de trekhonden.

Wij voor ons bevelen gaarne die nuttige en sympathieke instelling bij u aan.

Lezeressen, lezers, wordt er lid van. De prijs kan geen beletsel zijn; reeds voor f 1.— per jaar kan men lid worden. En U heeft dan het verheffende gevoel aan een edel en schoon streven mede te kunnen werken.

Men geeft zich op aan het Secretariaat, bij den heer Joh. van Pellecom, P. C. Hooftstraat 130, Amsterdam.

Een verkeerd gebruik. Twee honden van te zeer verschillende grootte naast elkaar gespannen.

Tegen het gebruik van honden als trekdier pleit dat de dieren er niet op gebouwd zijn; dat zij worden gebruikt door lui, die geen goed tuig of behoorlijke kar betalen kunnen; dat zij uitteraard meestal gedreven worden door ruw, gemeen volk, en dat de voerders in de vele plaatsen, waar er beperkende bepalingen in politie-verordeningen staan, de groote wegen vermijden, en dus de slechte, hobbelige achterwegen rijden. . . .

Dat er van zoo'n hond, wanneer hij een halfjaar (soms nog maar korter) is afgejakkerd, niet veel meer overblijft, kunt U zich wel voorstellen. Het beest is in letterlijken zin een wrak geworden, dat nergens meer toe deugt, dan om afgemaakt te worden. En hoeveel zijn er al onderweg doodgeranseld vóór ze zoover komen?

Want wat is een hondenleven waard?

Voor niks heb je weer een anderen trekhond voor je wa-

Voorbeeld van een slechte manier van besturen; de leidsels zitten aan den muilkorf vast.